

Fragment din romanul "Dragoste și mister la Barcelona"

.....

- Un loc frumos, pe care nu l-am cunoscut, a remarcat Flores, cu ochii spre largul mării. În fața lor, chiar pe marginea esplanadei, spre mare, s-au așezat trei bărbați, îmbrăcați lejer, de vară, cu sacouri din bumbac subțire. Flores și-a dat seama că erau cei din paza lui José, după cum se comportau față de acesta.

- José, când se va termina cu aceste măsuri, când am putea fi numai noi doi pe faleză? Când vom avea intimitate? Cu afacerile pe care le faci tu, cred că niciodată.

- Nu este adevărat, dar cred că destul de curând vom avea intimitatea dorită. Flores, draga mea, nu-ți poți închipui cât mi-am dorit o discuție sinceră, deschisă. Am simțit și eu că ai destule rezerve în privința mea. Este timpul să vedem dacă avem vreun viitor comun.

- José, cum am spus, te iubesc, dar nu pot spune că necondiționat. Tu ești educat în stilul afacerilor, autoritar, egoist, afemeiat și acest stil a devenit un mod de viață. Poate în acea lume este stilul de viață caracteristic, necesar pentru a-ți păstra statutul social cucerit cu dificultate. Eu provin dintr-o familie modestă, care s-a străduit să lucreze corect, să-și mențină firma de construcții. Am fost educată în acest spirit, al modestiei și solidarității cu ceilalți oameni. Vezi, este o diferență între noi.

- Este adevărat ceea ce spui, lumea marilor afaceri îți modelează și, în ultimă instanță, determină modul de viață și caracterul. Am cunoscut această lume și mi-a plăcut, dar am făcut o singură greșală: m-am comportat în viața personală la fel ca în viața profesională. Tatăl meu este ceea ce se cheamă un rechin în afaceri, iar mama mea este contrariul, ocupându-se de activități caritabile. Eu am mers cu *mi padre*, pentru că voi prelua afacerile când el se va retrage. Te iubesc nu numai pentru ceea ce ești, ci și pentru că aș vrea să fii, la fel ca mama, latura mea echilibrată. *Mi padre* este un norocos că o are pe mama. Aș vrea să fiu și eu un om norocos care să te aibă pe tine. Mai multe, nu știu ce să-ți spun. Oricum, influența ta asupra mea este deja vizibilă, ceea ce a fost remarcat nu numai de mama, ci și de mulți din prietenii mei. Mai mult, mi-ai scos la suprafață spiritul meu catalan și dragostea față de Barcelona, orașul dragostei.

Flores s-a pregătit pentru o discuție dificilă, în contradictoriu cu José, cu egoistul din el dar, uluită, a rămas fără replică. José folosea cuvintele ei, spunea exact ceea ce ea voia să-i spună lui. Mai bine zis, să-i reproșeze. „*Înseamnă că și al s-a gândit mult la noi, sau la el și la ce ar trebui să fie. Egoismul din el se vede, s-a gândit la mine ca un ajutor, că eu aș putea fi partea umană a familiei. Se consideră ca fiind cel important în relația noastră. Însă, recunoscându-și caracterul egoist, este un mare pas înainte. Depinde de mine ca să-l fac să înțeleagă ce importantă sunt pentru cuplul nostru. Sau, că importanți suntem amândoi, în aceeași măsură. Și putem fi o familie, luând ca model Sagrada Família, al cărei padre familias era San José. Deci José este un nume predestinat. Poate de aceea îl și iubesc, fiind o predestinare. Chiar așa să fie?*”

José era convins că spusele lui erau surprinzătoare pentru Flores, de aceea i-a respectat tăcerea. Știa că aceasta se gândea la ceea ce tocmai i s-a destăinuit el. Și aștepta încrezător comentariile ei, comentarii ce erau răspunsuri pentru el. Răspunsuri așteptate de amândoi, în definitiv.

- Mă bucură cuvintele tale José, chiar m-au surprins prin profunzimea lor. Le fel gândesc și eu. Apoi, i-a spus gândurile ei, pe care José le-a înțeles ca o declarație de dragoste și o speranță pentru a întemeia o familie împreună. O astfel de fericire, nici nu și-a imaginat-o în acea dimineață.

Au trecut aproape două ore de discuții, până când José a simțit că-i este foame și i-a propus să ia prânzul acolo.

- Aș lua pește spadă, i-a sugerat Flores.
- Același meniu cer și eu. Cu un vin?
- Da. Și apoi, încă o cafea.

În așteptarea mâncării, au privit marea liniștită și faleza, părăsită de turiștii care s-au îndreptat spre localurile din apropiere, pentru a servi masa.

O mulțime de bărci pluteau pe apă, unele mergeau cu viteză, altele erau lăsate în voia curenților. Două bărci s-au apropiat destul de încet de mal, conducătorii lor păreau că vor să acosteze.

Cei trei oameni din paza lui José au sărit în picioare, cu armele în mâini și o ploaie de gloanțe au izbucnit de ambele părți. Cei din bărcile oprite lângă mal trăgeau spre oamenii lui José, iar aceștia le răspundeau, trăgând la rândul lor. Unul din oamenii de pază a căzut, lovit de gloanțe, apoi al doilea. Abia atunci Flores și José au realizat faptul că cei din bărci trăgeau asupra lor. José a sărit de pe scaun pentru a o prinde pe Flores de mână și să o tragă spre pământ, sub masă, unde să fie în siguranță. Flores, la rândul ei, s-a ridicat din scaun cât de repede a putut, pentru a-l acoperi pe José cu trupul ei, cu intenția de a-l proteja.

A simțit o lovitură în piept, apoi locul a început să o ardă și ceva cald i s-a prelins pe sub bluză, acolo unde simțea arsura. Picioarele i s-au înmuiat și s-a lăsat ușor, pe pământ. Uimită, a văzut o lumină strălucitoare, plăcută, care a învăluit-o. „*Exact ca în visul meu*”. Lumina și-a diminuat treptat strălucirea, apoi a devenit neant, fără formă și culoare, vidul de dincolo de univers.

.....